

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 854/2023
06.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Милоша Радојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.623/20 (К 704/21) од 30.03.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.335/22 од 03.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 06. септембра 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Милоша Радојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.623/20 (К 704/21) од 30.03.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.335/22 од 03.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К бр.623/20 (К 704/21) од 30.03.2022. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђена на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико не плати новчану казну у том року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, на основу одредаба чланова 264. и 267. ЗКП, окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка, и то суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а приватној тужиљи ББ износ од 153.750,00 динара све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.335/22 од 03.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.623/20 (К 704/21) од 30.03.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Милош Радојевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Врховном јавном тужиоцу, Врховни суд је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и с тим у вези наводи да је нижестепеним пресудама прекорачена оптужба јер је првостепени суд у изреку пресуде унео речи „увредила“ и елемент кривице „чије извршење је хтела“, иако то није било садржано у чињеничном опису радње извршења у оптужном акту.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, по оцени Врховног суда нису основани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту, додавањем нове радње извршења односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице - окривљену АА, и на исто кривично дело - увреда из члана 170. став 1. КЗ.

По налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен ни објективни, а ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово имајући у виду да су у односу на окривљену битна обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног

кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датим у диспозитиву оптужног акта – приватне тужбе.

У диспозитиву оптужног акта – приватне тужбе приватне тужиле ББ наведено је да је окривљена дана 05.08.2020. године на поседу приватне тужиле ББ, приватну тужилу вређала речима да је лопов, муљатор, лажов, преварант и змија, речи које шкоде части и угледу приватне тужиле, те да је поступала у урачунљивом стању, свесна свога дела и наступања забрањене последице, коју забрањену последицу је и хтела.

Изреком првостепене пресуде окривљена АА оглашена је кривом што је дана 05.08.2020. године, у селу ..., на капији свог дворишта где је дошла приватна тужиле ББ, увредила приватну тужилу речима да је лопов, муљатор и преварант, која шкоди части и угледу приватне тужиле, у урачунљивом стању, свесна свог дела, чије је извршење хтела, те свесна забрањености свога дела.

Из наведеног јасно произилази да и поред незнатних измена које су извршене у изреци правноснажне пресуде у односу на диспозитив оптужног акта, идентитет између оптужног акта и пресуде није повређен ни у погледу субјективног односа окиривљене према извршеном делу, ни у погледу објективних обележја кривичног дела, при чему је чињенични опис дела у изреци остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене којима се указује на прекорачење оптужбе и учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оцењени неоснованим.

Поред тога, у поднетом захтеву истиче се и да у конкретном случају „очигледно недостаје један од битних елемената кривичног дела из члана 170. став 1. КЗ, односно недостаје радња извршења предметног кривичног дела (увредио), а поред тога и умишљај, односно да је окривљена хтела извршења кривичног дела“, на који начин је према наводима захтев правноснажном пресудом учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, ни ови наводи захтева нису могли бити прихваћени као основани, обзиром да изрека првостепене пресуде садржи све објективне и субјективне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, јер је јасно наведено да је речима описаним у изреци, а које шкоде части и угледу приватне тужиле, увредила приватну тужилу, при чему је била у урачунљивом стању, свесна свог дела и његове забрањености, те чије извршење је хтела. Стога су наводи захтева и у овом делу оцењени неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде и поднети захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић